

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **L. P.**, zastoupeného advokátem JUDr. Janem Klaiem, Lukavická 22, Plzeň, proti žalovanému: **velitel vzdušných sil**, Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, proti rozhodnutí ze dne 17. 6. 2019, čj. MO 180684/2019-3031, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2021, čj. 62 Ad 9/2019-75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí do rukou advokáta JUDr. Jana Klaila.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Tento případ je dalším ze série sporů vojáků z povolání, které vzešly z nařizování služební pohotovosti a plnění úkolů služeb LZS a LPZS/SAR (*letecká záchranná služba, resp. letecká pátrací a záchranná služba – anglicky search and rescue*) 233. vrtulníkové letky v Plzni - Líních. Soud zde shodně jako v ostatních sporech následuje svou starší judikaturu (viz bod [18] níže).

1. Vymezení věci

[2] Žalobce se žádostí podanou již v roce 2008 domáhal přiznání nároku na ušlý plat a jeho doplacení za celé období, kdy byl určován k plnění úkolů letecké pátrací a záchranné služby na letišti Plzeň – Líně.

[3] Velitel vojenského útvaru 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou, rozhodnutím ze dne 17. 1. 2019 jeho žádosti částečně vyhověl a přiznal mu odměnu za práci přesčas ve výši 41 523 Kč spolu s úrokem z prodlení; ve zbytku žádost zamítl. Nároky uplatněné za dobu do 15. 8. 2005 navíc označil jako promlčené.

[4] Proti rozhodnutí velitele vojenského útvaru se žalobce odvolal. Žalovaný odvolání rozhodnutím ze dne 17. 6. 2019 zamítl.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke krajskému soudu. Ten jí rozsudkem ze dne 1. 7. 2021 vyhověl, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud shledal důvodnými všechny tři žalobní námitky:

- (1) Správní orgány nedostatečně vysvětlily, zda byla žalobci nařizována služební pohotovost v souladu se zákonem, či zda žalobce fakticky vykonával 24hodinovou nepřetržitou službu a 12hodinová služební pohotovost byla čistě formální. V bodech 48 a 50 svého rozsudku krajský soud popsal velké množství neúplností a pochybností, které uložil žalovanému odstranit v novém řízení. Ze správního rozhodnutí totiž nebylo možné dostatečně posoudit, zda a případně jak se lišil výkon 12hodinové služby od 12hodinové služební pohotovosti.
- (2) Velitel vojenského útvaru ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobcův nárok na dorovnání ušlého platu za měsíc červenec 2005 byl promlčen, ačkoli poslední den uplatnění peněžitých nároků připadl na 16. 8. 2008 a žalobce podal žádost dne 14. 8. 2008. Žalovaný věc posoudil odlišně. Podle něj se nárok promlčel za měsíc červen 2005, za červenec 2005 nikoli. Tento odlišný závěr však žalovaný nijak nepromítl do svého rozhodnutí.
- (3) Správní spisy neposkytují dostatečné skutkové podklady pro posouzení, zda žalobce rozšířil svou původní žádost i na období let 2008 až 2012.

2. Kasační řízení

2.1 Kasační stížnost žalovaného

[7] Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (stěžovatel) kasační stížností.

[8] Podle stěžovatele dovozuje žalobce oprávněnost svého požadavku z nezákonně nařízené služební pohotovosti (chyběl důležitý zájem služby). Automaticky tak má za to, že vykonával službu po celých 24 hodin. Rozhodující však je, zda v období, za které žalobce požaduje doplacení platu, skutečně plnil služební úkoly.

[9] Z výpovědí svědků dostatečně vyplývá, na základě čeho byla žalobci nařizována služební pohotovost v letech 2005, 2006 a 2008. Žalobce musel vědět, že leteckou pátrací a záchrannou službu vykonával v režimu 12hodinové služby a 12hodinové služební povinnosti. Tento závěr potvrzuje i skutečnost, že sám žalobce byl odpovědný za evidenci své měsíční docházky. V ní zaznamenával 12 hodin výkonu služby, 12 hodin výkonu služební pohotovosti a případný výkon služby v době služební pohotovosti. Tato evidence docházky poté sloužila jako podklad pro vyplacení platu a ostatních finančních náhrad.

[10] V této věci byly dostatečně prokázány rozdíly mezi výkonem služby a služební pohotovosti. Z výpovědí vyplývá, že žalobce plnil běžné služební úkoly pouze v době výkonu služby; v době služební pohotovosti byl jen v případě aktivace připraven ke vzletu.

pokračování

Skutečnost, že v době služební pohotovosti žalobce případně plnil též jiné úkoly na rozkaz nadřízeného (a ty mu byly započítávány jako výkon služby), není v rozporu s institutem služební pohotovosti, jehož podstatou je právě přítomnost vojáka na pracovišti a připravenost plnit služební úkoly na určeném místě a v určeném čase.

[11] Promlčení nebylo posouzeno ve druhém stupni odlišně. Stěžovatel ve svém rozhodnutí pouze upřesnil poslední promlčený peněžitý nárok za měsíc červen 2005. Nárok za červenec 2005 žalobce stihl uplatnit. To odpovídá rozhodnutí velitele vojenského útvaru.

[12] Konečně spis obsahuje dostatek podkladů. Tam, kde listinné podklady chybějí (organizační rozkazy pro roky 2005, 2006, 2008), je skutkový stav doplněn výpověďmi.

2.2 Vyjádření žalobce

[13] Žalobce s rozsudkem souhlasí jen částečně, neboť má za to, že oprávněnost jeho nároku vyplývá již ze současného obsahu spisu.

[14] Neexistuje žádný konkrétní rozkaz, jímž by mu byla nařízena služební pohotovost. Ze spisu naopak vyplývá, že byl vždy zařazován do 24hodinové služby. Služby LZS a SAR je nezbytné zabezpečovat nepřetržitě; rozdělení směny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo proto veskrze formální, jen kvůli odměňování méně výhodnému pro vojáky.

[15] Při výkonu služby podléhají vojáci odlišnému velení než během služební pohotovosti. Pokud by byla žalobci skutečně nařízena služební pohotovost, nevztahovala by se na něj Směrnice LZS/SAR; pokyn ke vzletu by mu tak nemohl vydat službu konající lékař. Jediný, kdo by tak mohl učinit, by byl kmenový velitel, který se ale v době od 19 hodin do 7 hodin následujícího dne v místě výkonu služby nezdržoval. Ve skutečnosti žádný z vojáků nikdy nepochyboval o tom, že i v nočních hodinách podléhá témuž velení jako přes den. Stejně tak i v době údajně nařízené služební pohotovosti bylo třeba kontinuálně vykonávat předletovou přípravu. I v době označené jako služební pohotovost se běžně prováděly lety, aniž byly posádky vystřídaný.

[16] Žalobce si opravdu do výkazů zaznamenával 12 hodin služby a 12 hodin pohotovosti. Takový postup měl však nařízen a nemohl postupovat jinak. Svědecké výpovědi podle žalobce neodpovídají na sporné otázky, případně jsou nevěrohodné.

3. Právní hodnocení

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] V nynější věci soud následuje vlastní, již ustálenou, judikaturu – zejména rozsudky ze dne 16. 12. 2021, čj. 1 As 246/2021-39 a 1 As 247/2021-40, a dále například rozsudek ze dne 21. 1. 2022, čj. 10 As 404/2021-43. NSS se též zabývá jenom nároky za období tří let před podáním žalobcovy žádosti. I v této věci krajský soud dospěl k závěru, že nároky za dřívější období jsou promlčené (srov. rozsudek 1 As 247/2021, bod 36, a blíže též bod 54

přezkoumávaného rozsudku krajského soudu). Níže (v části 3.1) se proto NSS zabývá okolnostmi výkonu služby či služební pohotovosti v období let 2005 až 2008. K otázce promlčení se jinak žádná kasační námitka nevztahuje, vyjma rovněž níže (v části 3.2) řešeného období července 2005. Krajský soud se v napadeném rozsudku dále zabýval ještě rozšířením žádosti o roky 2008 až 2012, proti závěrům krajského soudu však stěžovatel nepodal žádnou kasační námitku, NSS se jimi tedy nemohl zabývat a potud platí rozsudek krajského soudu (viz bod [37] níže).

[19] Žalobce sloužil u 233. vrtulníkové letky v Plzni - Líních, a to v režimu 12 hodin výkonu služby a na ně navazujících 12 hodin formálně označovaných jako služební pohotovost (výkon služby pravidelně trval od 7 do 19 hodin, výkon služební pohotovosti od 19 do 7 hodin následujícího dne). Podstatou sporu je, zda žalobce z materiálního hlediska i v době označené jako služební pohotovost vykonával službu. Podle § 30 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (ve znění účinném v době, do níž spadají uplatněné nároky), platilo, že *vyžaduje-li to důležitý zájem služby, může nadřízený nařídít vojákovu služební pohotovost*. Podle § 30 odst. 2 téhož zákona je služební pohotovostí *přítomnost vojáka ve vojenských objektech nebo na jiných místech, která určí nadřízený, a to mimo dobu služby*.

3.1 K oprávněnosti žalobcova nároku na doplacení ušlého platu

[20] Pro závěr, zda je žalobcův nárok na doplacení ušlého platu oprávněný, je potřeba posoudit tři otázky (z nichž první dvě představují formální aspekt věci a třetí materiální): 1) zda existuje *rozkaz*, jímž byla žalobci služební pohotovost nařízena, 2) zda byl dán *důležitý zájem služby* pro nařízení služební pohotovosti a 3) jakou činnost žalobce v době označené jako služební pohotovost *fakticky vykonával* (rozsudek 1 As 247/2021, bod 34).

[21] Důkazní břemeno ohledně nařízení služební pohotovosti tíží *správní orgány* (velitele útvaru a stěžovatele), nikoli žalobce (1 As 247/2021, bod 44). To, že byla formálně nařízena služební pohotovost, je navíc potřeba doložit existencí „personálního“ rozkazu, tedy rozkazu jmenovitě ve vztahu k dotčenému vojákovu (zde žalobci), a to i s uvedením data, času a popřípadě místa, v němž bude držet pohotovost. Naopak obecné dokumenty, které nestanovují žádné povinnosti konkrétním vojákům sloužícím směny LZS a SAR, k unesení důkazního břemene nestačí (1 As 247/2021, bod 39).

[22] Neexistují-li bezvadné rozkazy o nařízení služební pohotovosti, neznamena to samo o sobě, že žalobcův nárok je oprávněný. Je proto třeba posuzovat i druhou a třetí výše uvedenou otázku. Pokud by existoval důležitý zájem služby pro nařízení pohotovosti (byť by z formálního hlediska řádně nařízena nebyla) a současně by vojáci v určeném období fakticky jen drželi pohotovost (aniž by pravidelně vykonávali činnosti, které jsou náplní služeb LZS a SAR), nemohl by být nárok na doplacení ušlého platu oprávněný (1 As 247/2021, body 45-46). Právě popsányými otázkami se soud dále zabýval.

3.1.1 Žalobci nebyla formálně nařízena služební pohotovost

pokračování

[23] Podle stěžovatele byl již ve správním spisu dostatek podkladů svědčících o nařízení pohotovosti; to plynulo z organizačních rozkazů, směrnice LSZ/SAR, jednotlivých denních rozkazů i svědeckých výpovědí.

[24] S touto argumentací a především s totožnými dokumenty či svědeckými výpověďmi se soud v již citovaných rozsudcích vypořádal. Proto i v této věci dospívá k závěru, že žalobci *nebyla* služební pohotovost formálně nařízena, resp. že správní spis neobsahuje žádné podklady, z nichž by nařízení pohotovosti žalobci vyplývalo. Jediný rozdíl mezi nyní řešenou věcí a věcmi řešenými prvním senátem NSS (ve kterých rozhodoval jiný senát krajského soudu) spočívá v tom, že krajský soud v bodu 30 svého rozsudku v nynější věci uznal, že pro rok 2007 byla organizačním rozkazem ze dne 2. 1. 2007 formálně služební pohotovost nařízena (NSS proto tuto úvahu krajského soudu korigoval mírně odlišně než v již rozhodnutých věcech a zabýval se např. i podklady, které jinak krajský soud v otázce nařízení pohotovosti v roce 2007 blíže neřešil).

[25] Správní spis neobsahuje žádné organizační rozkazy velitele útvaru k období let 2005 a 2006. Ve spise jsou založeny pouze části organizačních rozkazů ze dnů 2. 1. 2007, 2. 1. 2008 a 30. 9. 2008. Výňatky organizačních rozkazů z roku 2008 sice zmiňují, že směny LZS a SAR jsou dílem slouženy v rámci pohotovosti, jde ale v podstatě jen o poznámku v přehledu jednotlivých druhů služeb; rozkazy (v tom rozsahu, ve kterém jsou ve spisu) o samotném nařizování pohotovosti nic neuvádějí. Organizační rozkaz z roku 2007 jako jediný obsahuje určité relevantní pasáže ve vztahu k členění služeb LZS a SAR, režimu, v jakém byly vykonávány, a k otázce nařizování služební pohotovosti. Příloha rozkazu (resp. část rozkazu takto označená) se věnuje mimo jiné stanovení časového rozvrhu směn LZS a SAR; doba od 19 h do 7 h následujícího dne je označena jako „pohotovost na pracovišti“. V příloze je dále uvedeno, že „*velitel 233. vtl. zabezpečí uveřejnění plánu pracovní doby příslušníků letky zařazovaných do LPZS ve svém rozkaze, velitel 232. vtl. a náčelník skupiny záchranné a výsadkové přípravy v rozkaze velitele 23. zVrL vždy týden dopředu (poslední prac. den v týdnu – na týden následující)*“. Z žádného z rozkazů (v podobě, ve které jsou ve spisu), a tedy ani z rozkazu z roku 2007 ale nelze dovodit nařízení služební pohotovosti přímo žalobci. Jedná se totiž o obecné dokumenty, které nestanovují žádné povinnosti konkrétním vojákům sloužícím směny LZS a SAR (viz výše bod [21]).

[26] Stěžovatel dále tvrdil, že pohotovost byla nařízena organizačními rozkazy *ve spojení* s denními rozkazy. Správní spis ale obsahuje pouze několik týdenních (či denních, jak je označuje stěžovatel) rozkazů obsahujících rozpis směn LZS a SAR na jednotlivé dny se jmény vojáků zařazených do služby. Z nich vůbec neplyne, že by část směny byla vykonávána v režimu služební pohotovosti; naopak se to jeví tak, že celých 24 hodin představuje „standardní“ výkon služby (obdobně 1 As 247/2021, bod 40). Nařízení služební pohotovosti neprokazují ani další dokumenty, na které odkazuje stěžovatel, jako je např. Směrnice LZS/SAR, protože ani v nich není služební pohotovost nařízena konkrétním osobám.

[27] Konečně nařízení služební pohotovosti nedokládají ani svědecké výpovědi, na které obecně stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje (podle stěžovatele prokazují existenci organizačních rozkazů z let 2005 a 2006 a udílení ústních denních rozkazů určujících vojáky do služební pohotovosti). I kdyby výpovědi prokazovaly existenci *organizačních*

rozkazů v letech 2005 a 2006, nemohly by prokázat nařízení pohotovosti konkrétnímu vojákovu (ani organizační rozkazy založené ve spise totiž nic takového neobsahovaly). Ohledně udílení denních rozkazů zase panují ve výpovědích takové rozpory, že z nich nařizování služební pohotovosti nevyplývá (tím méně pak konkrétně ve vztahu k žalobci). Ačkoliv někteří ze svědků vydávání ústních rozkazů potvrdili, jiní tento postup striktně odmítli (srov. např. rozpor ve výpovědích dřívějšího velitele útvaru a velitele letky v bodech 38 a 41 rozsudku krajského soudu; na stejný rozpor pak NSS upozornil i ve věci 1 As 247/2021, bod 41).

3.1.2 Na nařízení služební pohotovosti nebyl důležitý zájem podle § 30 zákona o vojácích z povolání

[28] K této druhé otázce NSS doplnil úvahy krajského soudu ohledně let 2005, 2006 a 2008 (touto otázkou se krajský soud nezabýval, srov. však důvody NSS pro obdobné doplnění úvah ve věci 1 As 247/2021, bod 47) a potvrdil závěr krajského soudu o neexistenci důležitého zájmu v roce 2007 (k tomu blíže viz bod 32 napadeného rozsudku).

[29] Služební pohotovost podle § 30 zákona o vojácích z povolání je výjimečný institut, který typicky nastupuje, nastanou-li nahodilé a ne zcela předvídatelné události. Důležitý zájem služby, pro který může být pohotovost nařízena, nelze spatřovat v nutnosti zajistit běžnou náplň služby, a to ani při dlouhodobém nedostatku personálu (srov. rozsudek 1 As 247/2021, body 48-49, rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2012, čj. 6 Ads 151/2011-126, č. 2823/2013 Sb. NSS, či judikaturu krajských soudů citovanou v bodu 32 napadeného rozsudku).

[30] Stěžovatel ale důležitý zájem služby neviděl v ničem jiném než právě v pravidelném a nepřetržitém zajištění služeb LZS a SAR (nic jiného ani netvrdil). To plyne jednak z některých svědeckých výpovědí (srov. např. body 41 a 43 napadeného rozsudku; na stejné výpovědi odkázal NSS i v již rozhodnutých věcech), ale také z toho, že služební pohotovost byla plánována na rok dopředu organizačními rozkazy či zcela obecně Směrnicí LZS/SAR pro celou 233. vrtulníkovou letku. Na tomto způsobu „plánování“ služební pohotovosti se navíc v celém posuzovaném období 2005-2008 nic nezměnilo. NSS tedy dodává, že důležitý zájem služby nebyl dán nejenom v roce 2007 (což správně dovodil krajský soud), ale ani v letech 2005, 2006 a 2008.

3.1.3 Rozdělení směn na výkon služby a služební pohotovost bylo jen formální a účelové

[31] Konečně se NSS zabýval i třetí otázkou, tj. jaká byla faktická náplň činnosti v době označené jako služební pohotovost (tedy v době od 19 do 7 hodin). Krajský soud podrobně rozebral podklady ve správním spisu nutné k zodpovězení právě této otázky (a především pak k období roku 2007, u kterého původně dovodil, že služební povinnost byla formálně nařízena, srov. bod 33 napadeného rozsudku). Uložil ale správním orgánům, aby znovu posoudily a postavily najisto, v čem se období služby a pohotovosti v případě žalobce lišila (mj. i s ohledem na prováděnou předletovou či jinou přípravu). Podobně jako ve věcech 1 As 246/2021 a 1 As 247/2021 ale NSS dospěl k závěru, že opětovné posouzení věci ve správním řízení není namístě (srov. konkrétně body 55-57 druhé citované věci, na které

pokračování

NSS níže navazuje). Již z dosud shromážděných podkladů je patrné, že rozdělení služeb LZS a SAR na 12 hodin „standardního“ výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo veskrze formální (a otázka předletové přípravy je naopak zcela vedlejší).

[32] Svědecké výpovědi ve správním spisu sice nejsou zcela bezrozporné (srov. výpovědi o tom, že mezi dobami výkonu služby a služební pohotovosti nebyl žádný rozdíl, v bodech 41 a 43 napadeného rozsudku – a výpovědi v tom smyslu, že vojáci drželi pouze pohotovost a mohli odpočívat či se seznamovat s úkoly pro další období, v bodech 38 a 44). V zásadě ze všech výpovědí však vyplývá (na což ostatně upozornil i krajský soud v bodu 50 napadeného rozsudku), že *určitou činnost* vojáci vykonávali, ať již se jednalo o lety na záchranu lidského života a lety k pátrání, předletovou a poletovou přípravu, nebo dokonce o další činnosti jako výcvik, lety na udržení a obnovení rozlétanosti apod. Vojákům v režimu služební pohotovosti tedy byla v jejím průběhu nařizována *minimálně* činnost, která je hlavní náplní služeb LZS a SAR.

[33] NSS také zdůrazňuje, že celý režim „12/12“ sloužil právě k nepřetržitému zabezpečení služeb LZS a SAR. Vojáci v režimu služební pohotovosti v té době (od 19 do 7 hodin) představovali *jediné členy letky* připravené k provádění úkolů služeb LZS a SAR (jiní vojáci, kteří by v té době vykonávali „standardní službu“ LZS a SAR, nebyli). Tímto způsobem pak velitelství letky plánovaně zajišťovalo její provoz v průběhu celého roku. Podstatou služeb LZS a SAR je navíc neustálá připravenost ke vzletu vrtulníku (v časových limitech 4, resp. 10 minut), přestože k němu fakticky nemusí dojít. V době od 7 do 19 hodin byli přitom vojáci zařazení do služby LZS a SAR finančně ohodnoceni za výkon služby bez ohledu na to, zda nějakou činnost fakticky vykonávali. Stěžovatel ale nijak nevysvětlil, proč by mělo být na dobu od 19 do 7 hodin (a na vojáky, kteří jako jediní museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služeb LZS a SAR) nahlíženo jinak.

[34] Rozdělení směn LZS a SAR tedy bylo čistě formální a účelové; žalobcovy služebně nadřízené orgány se jím snažily obcházet zákon (krátit žalobce na jeho platových nárocích), což nemůže požívat právní ochrany. Žalobce tedy splnil všechny podmínky pro to, aby byl jeho nárok na dorovnání ušlého platu oprávněný.

3.2 K promlčení nároku za červenec 2005

[35] Na závěr se NSS zabýval námitkou, která se týkala otázky promlčení. Stěžovatel se ohradil vůči tvrzení krajského soudu, že rozsah promlčených nároků posoudil odlišně oproti správnímu orgánu prvního stupně (viz body 51 až 55 rozsudku krajského soudu). Velitel útvaru považoval za promlčený i nárok na plat za červenec roku 2005, byť za poslední den pro jeho uplatnění označil 16. 8. 2008. Ze správního spisu je však patrné, že žalobce podal žádost dne 15. 8. 2008. Stěžovatel pak dospěl k závěru, že promlčeny byly nároky za červen roku 2005 (a všechny dřívější nároky). Za těchto okolností je tedy zjevné, že stěžovatel posoudil otázku promlčení odlišně, nevysvětlil však, jak se korekce úvah velitele útvaru promítla do výroku jeho vlastního rozhodnutí. Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

4. Závěr a náklady řízení

[36] NSS proto kasační stížnost zamítl. Byť musel (shodně jako v předchozích řízeních) podstatně korigovat úvahy krajského soudu, souhlasil se závěrem, že stěžovatelovo rozhodnutí nemohlo obstát. Již dříve NSS vysvětlil, proč rozsudek krajského soudu nezrušil a nevrátil mu věc k novému posouzení, případně nezrušil současně rozsudek i stěžovatelovo rozhodnutí. Tyto důvody se uplatní i nyní (blíže 1 As 247/2021, body 63-64).

[37] Při novém posouzení věci je stěžovatel vázán jak závěry krajského soudu (v tom rozsahu, ve kterém jeho úvahy NSS nekorigoval – zejména ohledně rozšíření žalobcovy žádosti na roky 2008 až 2012, neboť proti těmto závěrům stěžovatel neuplatnil žádnou kasační námitku), tak závěry v tomto rozsudku. Především tedy musí vycházet z názoru, že žalobcův nárok na doplacení ušlého platu, včetně případných dalších příplatků, je oprávněný. Je pak na stěžovateli, aby určil (s ohledem na zjištěné odsloužené doby), jaká bude konkrétní výše tohoto nároku.

[38] Soud rozhodl i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Neúspěšný stěžovatel nemá na náhradu nákladů řízení právo, to má naopak úspěšný žalobce. Soud tak žalobci přiznal náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.)]. Za tento úkon náleží odměna ve výši 3 100 Kč a paušální částka 300 Kč. Žalobcův zástupce je plátcem DPH, soud proto zvýšil odměnu o částku daně. Celkově je tedy stěžovatel povinen uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4 114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu